

Lidérc képében (novelláskötet)

(...)

– Ha nem az uradalom birtokba vétele vezérel, akkor micsoda? – kérdezte a mágus, miközben hűvös fuvallat söpört végig a csarnokon, előszeleként a szabadjára engedett, ismeretlen szörnyűségnek.

Diavullus nem válaszolt, csak nézett diadalmasan fivérére, mint aki egy pillanatig sem kételkedik benne, hogy amit művelt, azt még egy magasan képzett varázstudó sem tudja a visszájára fordítani.

– Most már értem... te csupán rombolni akarsz. A földdel tenni egyenlővé azt a helyet, ahol felnevelkedtél – mondta az összes mágus, enyhe szomorúsággal a hangjában. – Megszentségteleníteni hajdani otthonodat, odadobni martalékul a lidérceidnek. Ócska, kicsinyes bosszúvágó hajt... milyen kár. Sajnálom, bátyám.

Lehunyta a szemét, és mély lélegzetet vett. Úgy tűnt, beletörődött a megváltozhatatlanba... ám a látszat néha csal.

Megreccsent egy tartógerenda. Az oszlopokon tenyérnyi hólyagok keletkeztek, amelyek gyors egymásutánban kipukkadtak, és undok, méregzöld színű füst áramlott ki belőlük. Maguk az oszlopok elhajlottak és elvékonyodtak, mintha láthatatlan, óriási ujjak sodorták volna meg őket. A bepiszkolódott szőnyegek felkunkorodtak, rojtjaik összementek, a vörös anyagon koromfekete elszíneződések támadtak. A mindenkori várúr termébe vezető széles lépcsősor fokai megsüllyedtek; a márvány megráncosodott, mint a bőr, ha égő fáklyát nyomnak hozzá. A balkonról szúrós szagú forgács szitált alá a kövezetre boruló bronz- és márványszobrokra. A talpzatokra helyezett üvedíszek éles csilingeléssel roppantak össze; némelyik megolvadt és elfolyt, némelyik viszont egyszerűen csak darabjaira hullott.

Az egész épület valamiképpen... *fonnyadt*. Akár egy úritök a szántóföldön késő ősszel.

Hátborzongató, susogó hangok lüktettek; hol felerősödve, hol elhalkulva, mint egy eltévedt pária segélykiáltásai a pusztító viharban. A levegőben áttetsző alakok jelentek meg. Emberformájúnak tűntek.

Eltorzult arcok villantak fel és enyésztek semmivé a pillanat leforgása alatt, üres szögödrök tátongtak, csorba fogsorok csattantak össze.

– Az ősök... – nézett testvére a mágus keserűen. – Hát őket sem hagyod békében nyugodni? Sajnálak... szánom azt, aki valaha voltál, mégsem tehetek mást... nagy kár, hogy így alakult, Nathen!

– Mire készülsz, öcskös? Azt hiszed, képes vagy megakadályozni abban, hogy beteljesítsem a küldetésem? – sziszegte Diavullus.

A levegő kezdett elsötétedni. Vinnyogó, jajgató, vagy éppenséggel eszelősen kacagó hangok kavalkádja harsant fel minden irányból. A palota falait szürkés, repedezett kéreg lepte, amely remegett, mint az aludttej a hab.

A mágus hirtelen felszegte a fejét.

– Az otthonunkat és az őseinket nem hagyom! Gondolom, hiabavalóság lenne felkínálnom neked az utolsó esélyt, úgyhogy takarodj vissza a démonsíkra, és maradj is ott az idők végezetéig! – Az utolsó szavakat jószerivel bömbölte. – *Nakhaliel tel arsoinen pollu makhas! Su ra ifetieru laloihan veperesil! Do!*

Vakító fény hasított a démoni szűrkeségbe, és körbefonta a fekete köpenyébe burkolózott Diavullust. A nekromanta lába elszakadt a talajtól. Egészen a csarnok megpuhult és szanaszét hasadozott menyegyzetig emelte őt valamiféle ismeretlen erő.

– T...T...tee iiisme... – szakadt ki belőle a megviselt hörgés.

– Én tájékozódtam felőled, bátyám, te viszont nem tájékozódtál énfelőlem! Igen, hosszas és kemény munkával elsajátítottam a *lélek-tömlőc* formula alkalmazását, emiatt az elmúlt tíz esztendőben más varázslatokra nem is maradt időm! Tudtam, hogy egyszer eljössz majd, és akkor jó hasznát veszem... láthatod, nem szívesen bár, de felkészültem a találkozásunkra! Az utolsó pillanatig halogattam az elkerülhetlent, elvégre mégiscsak a testvérem vagy... voltál valamikor... de most vége, nincs tovább! Ég veled, Nathen... Diavullus! Ezen a világon többé nincs helyed, távozz a förtelmes varázslatoddal együtt! *Laloihan teirnah... do!*

A fényglóriába font testű nekromanta a dallamos hangon ejtett, ám kíméletlen szavak hatására megpörgött a levegőben. Szembántó villódzással táncolt a mennyezeten a furcsa formájú emberbuborék;

lidércfény imbolyog így egy kísértetlakta lópvidék fölött. Alant, az egyenetlen padlón pedig kör alakú nyílás támadt, amely pillanatok leforgása alatt akkorára szélesedett, hogy könnyűszerrel elnyelt volna még egy megrakott társzekeret is. Sötétben, fenyegetően ásított, istentelen világok lehetétét árasztotta magából.

– Odalent, a kárhozottak birodalmában, egy tudatát vesztett démonost már alig várja, hogy beléköltözz... ég veled, testvérem!

(...)

Halálmágia